

и изгонилъ мыслѣтъ да ѣ бѣде длѣженъ за благощастіето си. Всичко това, което чу и видѣ; тази жена *кокетка* и тщеславна, този баща лукавъ и плиткоуменъ, който насърдчваше дѣщерѣ си въ горделиво и беззаконно поведѣніе, този *люксѣ* на градоветѣ, който му ся виждаше нарушеніе на дѣстолѣшіето на полскитѣ нравы, това время губено по праздни и безумны думы, тази покѣщнина толкозъ различна отъ своѣйтѣ, а найпаче това глѣбоко душевно униженіе което усѣща полекійтѣ человекѣ когато излѣзе отъ обыкновенныйтѣ си и трудолюбивѣ животѣ, всичко досажденіе и дотѣгваніе що бѣше претърпѣлъ той нѣколко часа възбуждаше въ Германа горещо желаніе да ся намѣри пакѣ съ чадото си и съ малкѣйтѣ си съсѣдницѣ. И ако да не бѣше даже влюбенъ въ послѣднікѣтѣ, той пакѣ щѣше да ѣж потрѣси за да ся поразвлече и да доде пакѣ на себе си.

Но той напрасдно гледѣ по околнитѣ ливады; той не видѣ нито Марійкѣ нито Петка: въ този часѣ при всичко това овчаритѣ обыкновенно ся намѣрватѣ на-поле. Той съспикаса найсетнѣ едно голѣмо стадо на едно пладнище; и попыта едно момче, което го гледаше, да ли това стадо бѣха овцитѣ на чифликѣтъ на Ормо.

— Дѣ, му каза момчето.

— Вый ли сте му овчарьтъ? Момчетата ли